

Amerikabref

Äntligen har vi fått napp på vårt fiske efter Amerikabrev. – Vår föreningsmedlem Hilma Östlund, född Bergman och tidigare Oppalabo, har lånat oss två brev, adresserade till hennes far Johan Bergman. – Avsändare är Olof Lindberg, Pittsburg, Pennsylvania, utvandrad från Oppala, som skriver:

”Från sjölmarnas och bofvarnas förlofvade land i vester den 12.1.1903. --- har nu kortare arbetstid bättre arbetsförhållanden och mer betalt --- har här träffat Goodtemplare och å hvilkas möten jag är säker kund.”

Pittsburg beskrives som en stor stad med 321.616 inv, nära ½ million om man räknar med Alegheny. ”Minst ett 30 tal broar” över floden som förbinder de båda städerna. – Som ett mått på stadens storlek berättar han vidare, att han gick från mitten av den gata där han bodde för att nå till änden av gatan, men han vände sedan han gått tredjedelen av sträckan och tog tid ”nära 1½ timme innan jag kom hem igen fast jag fick ordentlig gång”. ”Men här behöver man ej gå utan här åker man i spårvagn, som drages med elektricitet så det viner efter”.

”I det här landet med sin jäktande brådska kräfvades av alla att se opp. ---framåt hur det än ser ut, ingenting omöjligt att öfver- eller genomtränga. Men trots den amerikanska okufliga jernviljan och trots dess medvetenhet om sin makt och rikedom så skall man ej här se det hånfulla föraktet som gör sig gällande i Sverige. Här ses mångmillioneren gå ibland arbetaren, sitta sida vid sida med honom i kyrkan, å spårvagn m fl ställen. Ja här har jag sett syner med mina egna ögon, så skulle jag säga det till en Grosshandlardotter i Gefle så trodde hon att jag vore en stor lögnare. Rika millionersdöttrar sitta i spårvagnen med mylla arbetare (de som arbetar i jernverken) komma direkt från arbetet sotiga och smörjiga, utan att en enda min har förrått det sköna guld- och sidenklädda vifvet att känna sig förnärad. – Ack! om den svenska societeten vill komma hit och bryta stelheten och öfversitteriet ur kroppen på sig Amen”.

I det andra brevet, daterat den 15 febr. 1907, berättar Lindberg, att det är ”svårt få kovan att räcka till”.

”Sedan den 1 Maj anno 1906 till innevarande stund har jag arbetat sammanlagdt två och ½ månad till följd af vår usla strejk eller rättare sagt usla rent af odugliga strejkledare, och då kan du väl förstå att icke brister portmonnän derfor att den är för späckad. Men tiden flyger hän med förtviflad fart och vi måste med”.

”I loge- och ordensarbetet har jag fullt upp att göra så der har jag min största förströelse och jagar många ofördelaktiga tankar på flykten. --- Hälsa till logen och tacka för brefvet till vår brefafton, vi hade ett 80 tal bref och vyer från skilda håll deraf ett 40 tal från Sverige” ---

.-.-.-.-.-.

Ja, så'nt var livet på den tiden. – Och vi hoppas fortfarande, att våra läsare ska leta fram fler Amerikabrev ur sina gömmor.

/KL

[Hillebygden, Nr. 1, 1983]